

Pan Marek Kopelent je hudební skladatel. Narodil se 28. dubna 1932, do rodiny právníka a učitelky francouzštiny. Byl svědkem mnoha neskutečných událostí a prožil pro nás nepředstavitelné věci, například ve svých třinácti letech zažil německé nálety na Prahu :

„A teď jsme slyšeli dunění, tak jsme se rychle zajeli do toho sklepa a přišla taková morda, shodil takhle tu bombu na tu jednu halu, akorát takových ani ne sto metrů před barákem...“

Další silný zážitek byla květnová revoluce:

„Tam jsem měli barikádu v ulici, a oni Němci se pokoušeli to nějak prorazit, takže jsme tam jsme tam byli ve sklepě celých pět dní.... A nejkrásnější bylo když to potom skončilo, to bylo takový divný, že najednou bylo večer kolem desátý, jedenáctý bylo takový ticho venku a teď jsme slyšeli takový kroky, jak byly vysypaný skla a tak dále, tak to křúpalo z toho sklepa. A mi jsme nic nevěděli, protože rozhlas se už nedal chytit a pak jsme pochopili, že asi už je konec. Tak k ránu se vylezlo takhle z toho sklepa a takhle tam vycházelo slunce, bylo úplně červený, ty dráty byly od tý tramvaje, to bylo všechno na zemi“.

Na gymnáziu napřed chodil do sboru, pak začal chodit na hodiny klavíru. Jezdili s otcem v neděli na mše, které pro něj byly velkou inspirací. Po studiu na AMU to jako umělec neměl jednoduché. Neměl tzv. umístěnkou a tak nakonec našel práci v nakladatelství Odeon, kde zůstal patnáct let. Setkal se zde s mnoha zajímavými lidmi jako byla Herberta Masaryková.

V době kdy se zdálo, že komunistický režim povoluje dostal roční stipendium do Západního Berlína. Po návratu roku 1970, ačkoliv se zdálo, že vše bude v pořádku, byl nucen z redakce odejít. Byl vyloučen ze svazu českých skladatelů. Otázkou zůstalo, co bude dál....

Za normalizace mu zakázali tvořit, a proto prodával své skladby do zahraničí. Bohužel si nemohl dovolit ani udělat nahrávku, a tak nevěděl jak jeho skladby vlastně zní. Vše to měl v hlavě a poslechnou si je mohl pouze tehdy, když náhodou zjistil, že jeho skladby hrají v zahraničním rozhlasu.

Později se stal korepeticem v taneční škole v Radotíně. Odtud odešel roku 1991 učit na HAMU, kde vyučuje dodnes. Jeho děti a vnoučata dále pokračují v hudebních stopách svého otce a dědečka.

Jeho životní motto zní :

„Je to jeden verš z velkého díla Vladimíra Holana Noc s Hamletem: Umění jako dílo, abys nespýšněl“.